

1 Μαρτίου 2015

Η ψυχική ευγένεια του Κωνσταντίνου Οπρισάν στο μαρτύριο της φυλακής

/ [Πεμπουσία](http://www.pemptousia.gr)· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=90592>]

Εκτός από την ψυχική του ευγένεια, ο Κωνσταντίνος πάντοτε προσπαθούσε να μας φυλάξει, να μην βήχει πολύ, για να μη σκορπίσει βακίλους στην ατμόσφαιρα. Ήταν σαν ένας άγιος μαζί μας στο κελλί. Αισθανόμασταν την παρουσία του Αγίου Πνεύματος γύρω του... Και κατά τις τελευταίες του ημέρες, όταν δεν μπορούσε πια να μιλήσει, δεν έχασε την αγαθοσύνη του προς εμάς. Διαβάζαμε στα μάτια του την εσωτερική φώτιση και την αγάπη. Το πρόσωπό του ήταν σαν ένα ξεχείλισμα αγάπης.

Πηγή: <http://www.marturistorii.ro/>

Βρισκόταν σε μια τόσο σοβαρή φυσική κατάσταση, γιατί είχε βασανιστεί τρία χρόνια στο Πιτέστι. Τον είχαν χτυπήσει στο στήθος, στην πλάτη τόσο πολύ, ώστε τού είχαν καταστρέψει τους πνεύμονες[2]. Αλλά αυτός προσευχόταν όλη την ημέρα. Ποτέ δεν είπε κάτι κακό εναντίον εκείνων που τον είχαν βασανίσει· μάς μιλούσε μόνο για τον Χριστό.

Τότε δεν κατάλαβα πόσο σημαντικός ήταν ο Κωνσταντίνος Οπρισάν για μας. Αυτός ήταν η αιτία για την οποία ήμασταν ακόμη στην ζωή σ'εκείνο το κελλί.

Κατά τον πρώτο χρόνο γινόταν όλο και πιο αδύνατος. Αισθανόμουν ότι πλησιάζεται το τέλος της επιγείας του ζωής και ότι θα πεθάνει. Εμείς κάναμε τα πάντα, προσπαθώντας να τον σώσουμε ή τουλάχιστον να τού μακρύνουμε τη ζωή. Παραδείγματος χάριν, αφού δεν είχαμε φάρμακα, θυμήθηκα ότι η πενικιλίνη εξάγεται από τη μούχλα. Βάζαμε το βράδυ κομμάτια ψωμιού κάτω από το κρεβάτι στην υγρασία και μέχρι το πρωί η μούχλα έφτανε μέχρι δυο δάχτυλα πάχος. Παίρναμε αυτή την μούχλα, την διαλύαμε στο νερό, την βάζαμε σε μια γάζα, που την κρατούσαμε στη μύτη του για να αναπνέει μέσα από αυτή. Και είμαι πεπεισμένος ότι αυτή η νοσηλεία με μύκητα μούχλας μάκρυνε την ζωή του για μερικούς μήνες.

Μια φορά την εβδομάδα έπρεπε να ξυριστούμε. Μια ημέρα, ενώ ξυριζόμουν, ο Μάρκελλος, ο φοιτητής ο νεώτερος από μας, είδε πως ο Κωνσταντίνος ήταν έτοιμος να πεθάνει. Μού είπε:

– Να πας να κοιτάξεις τον Κωνσταντίνο! Πεθαίνει!

Κοίταξα σ'αυτόν. Το πρόσωπό του έδειχνε εντελώς εξαντλημένο. Τα μάτια του ήταν ανοιχτά, αλλά σαν να είχε ένα κάλυμμα ομίχλης πάνω τους. Ήμουν τόσο τρομαγμένος, φοβήθηκα τόσο... Ένιωσα ότι θα πεθάνει και θα μείνω μόνος μου στο κελλί.

[Συνεχίζεται]

[2] «Ο Τσουρκάνου πλησίασε τον Οπρισάν, θέλοντας να τον σκίσει. Σταμάτησε στην μέση του δρόμου, τρίζοντας τα δόντια του. Οπρισάν κοίταξε σ'αυτόν χωρίς να ανοιγοκλείσει τα βλέφαρα. Μού ήρθε στο νου τον λόγο του Αρχαγγέλου Μιχαήλ στην διαμάχη με το Σατανά για το σώμα του Μωϋσή: Επιτιμήσαι σοι Κύριος, διάβολε!

Ο Τσουρκάνου έκανε ένα σημείο στους συνεργάτες του, που τον πλησίασαν.

Ύστερα, έδωσε διαταγή στον Οπρισάν: *Ξάπλωσε κατάγης!*. Πολλοί έκλιναν τα κεφάλια, άλλοι έκλεισαν τα μάτια. Δεν ξέραμε τι θα γίνει. Ο Πουσκάσου και ο Λιβίνσκι παρατάχθηκαν ένας αριστερά και ένας δεξιά από τον Οπρισάν, που ήταν ξαπλωμένος στο πάτωμα με το πρόσωπο προς τα πάνω. Ο Τσουρκάνου, στηριζόμενος με τα χέρια στους ώμους των άλλων δύο, ανέβηκε στο στήθος του Οπρισάν. Αφήθηκε με όλο το βάρος του στον θώρακα αυτού, μέχρι βγήκε όλος ο αέρας, και μετά στο λαιμό, πνίγοντάς τον. Καμιά φορά άμβλυne την πίεση, ώστε κατά βραχεία διαλείμματα αναπνοής, το θύμα, εντελώς εξαντλημένο, φαινόταν να πεθάνει. Το μαρτύριο επανελάμβανε μέχρι το αίμα άρχιζε να ρέει από τους πνεύμονες στο στόμα σε ξεσπάσματα βήχα. Τότε, ο Τσουρκάνου πίεζε ακόμη μια φορά στον θώρακα με τα δυο πόδια, έχοντας ένα παρουσιαστικό διαβολικής ικανοποίησης και κατέβαινε: *Σήκω! Έτσι θα πεθάνεις! Σιγά-σιγά! Σταγόνα με σταγόνα!*» (γεγονός από τη φυλακή Γέρλα, διηγημένο από τον Βεργίλιο Μάξιμο στο βιβλίο του «Ύμνος σ' αυτούς που σηκώνουν τον Σταυρό τους»)

(εμπειρίες του Πατρός Γεωργίου Κάλτσου, στο βιβλίο «Βίος του Πατρός Γεωργίου Κάλτσου» - πρώτη φορά μεταφρασμένες στα Ελληνικά, από Ρουμάνες μοναχές)